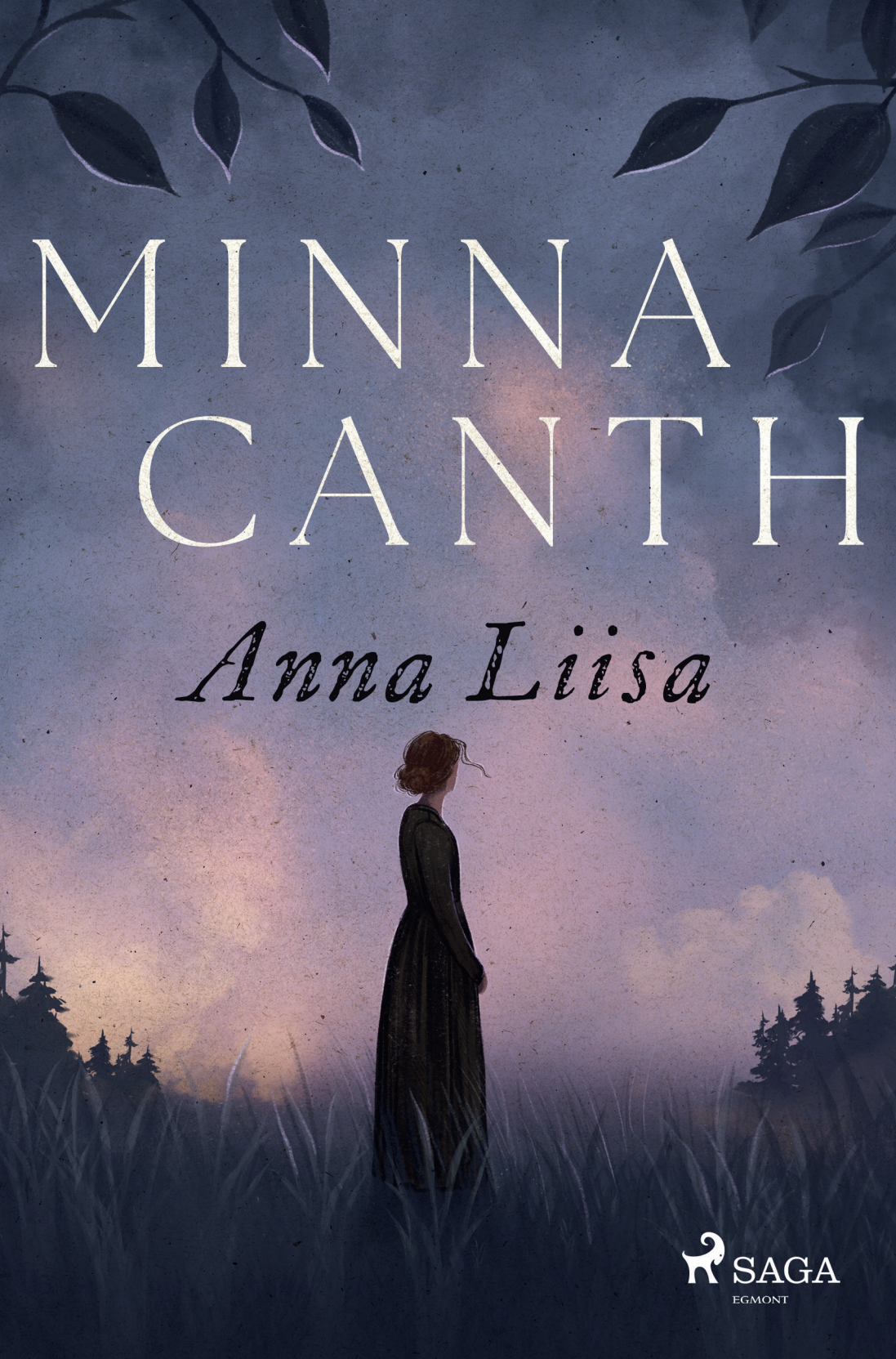

The background of the cover is a soft, painterly illustration of a woman in a long, dark dress standing in a field of tall grass, looking out over a forest at sunset or sunrise. The sky is a mix of purple, pink, and blue. Dark leaves are visible in the top corners.

MINNA CANTH

Anna Liisa

Anna Liisa

Minna Canth

Anna Liisa

Saga

Anna Liisa
Copyright © 2022 SAGA Egmont
All rights reserved
ISBN: 9788728445655

1. POD edition

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

SAGA Egmont www.saga-books.com – a part of Egmont, www.egmont.com

Anna Liisa

Näytelmä kolmessa näytöksessä

Henkilöt

KORTESUO, tilallinen

RIIKKA, hänen vaimonsa

ANNA LIISA, heidän tyttäriään

PIRKKO

JOHANNES KIVIMAA, Anna Liisan sulhanen

MIKKO, tukkimies, Kortesuon entinen renki

HUSSO, hänen äitinsä

ROVASTI

LÄÄKÄRI, kirkonkylän herroja

NIMISMIES

KAUPPIAS

RISTOLAN EMÄNTÄ

HEIMOMEN EMÄNTÄ

KATAJAMÄEN ISÄNTÄ y.m. kyläläisiä

Ensimmäinen näytös

(Tupa Kortesuon talossa. Perällä ovi. Siitä oikeaan uuni. Etulavalla vasempaan ristikkojalkainen pöytä, oikeaan korkeat luomapuut. Penkkiä seinämällä ynnä pöydän ympäri. Vasemmalla seinällä kaksi ikkunaa, oikealla yksi. Anna Liisa luo kangasta. Hän on valkoverinen, solakka nainen, surumieliset, suuret, siniset silmät, kaunis, mutta hiukan kalpea; hänen vaaleat hiuksensa riippuvat paksulla palmikolla takana. Hetken päästä tulee Johannes sisään.)

JOHANNES. Päivää, Anna Liisa.

ANNA LIISA. Johannes! Sepä hauskaa.

JOHANNES. Sattuipa hyvin, kun tapaan sinut täällä yksinäsi.

Vieläkö sinä nyt alat kangasta?

ANNA LIISA. Vielä.

JOHANNES. Ja aijot saada sen valmiiksi myös?

ANNA LIISA. Täytyy. Tästä, näetkös, tulee vihkimäleninki.

JOHANNES. Elä? Vai vihkimäleninki! Mutta kylläpä sitten saat pitää kiirettä. Sillä tiedätkös mitä minulla nyt on mielessä?

ANNA LIISA. Noo? Annahan kuulla.

JOHANNES. Ehei! – Ei sitä noin työtä tehdessä, se kun on niin ylen tärkeätä. Käy istumaan tuonne pöydän luokse, niin kerron.

ANNA LIISA (säpsähtää) Ylen tärkeätä? Mitä se sitten onkaan?

JOHANNES. Ei mitään ikävää. Elä pelkää. Kovin sinä olet paha säikkymään.

ANNA LIISA (pyyhkäisee otsaansa, rauhoittuu). Niin, eikö se ole hupsua? Turhanpäiväisestä kun aina veret sävähtävät. – Istu sinä penkille tuohon, minä otan jakkaran.

JOHANNES (silittelee hänen hiuksiaan). Siihenkö sinä taas asetut alas? Tulisit ennemmin tänne polvelleni.

ANNA LIISA. Ei, anna minun istua näin ikään. Tässä sinun jalkojesi juuressa on niin hyvä olla.

JOHANNES. Mutta sylissäni olisi vielä parempi. Tulepas koettamaan.

ANNA LIISA. Ei, ei. En minä tule.

JOHANNES. Et tule? Miksi et tule?

ANNA LIISA. En nyt. Sitten toisen kerran.

JOHANNES. Sittenkö, kun olen kertonut asiani? Tuletko sitten?

ANNA LIISA. No, ehkäpä.

JOHANNES. Hyvä on. Minä pidän kiinni sanastasi.

ANNA LIISA. Mutta mitä sinulla nyt on sitten mielessäsi?

JOHANNES. Sitä vaan, että panemma kuulutuksiin ensi pyhänä. Ja kolmen viikon päästä pidämme häät.

ANNA LIISA. Niinkö pian?

JOHANNES. Niin, mitäs niistä enää viivyttelee. Kuta likempänä se aika on, sitä parempi. Vai kuinka sinusta?

ANNA LIISA. Minusta samoin. Mutta mitähän siitä arvelee isä ja äiti?

JOHANNES. Minä heiltä kysyn. Ovatko he kotosalla?

ANNA LIISA. Kyllä luulen. Eivätkö liene siellä jossain kartanolla.

JOHANNES. Sitten saamme heti kuulla. Mutta nyt syliini ensin.

ANNA LIISA. Elähän vielä. Meillä olisi niin paljon puhuttavaa, Johannes.

JOHANNES. Voimme sen tehdä, vaikka istut tässä polvellanikin.

ANNA LIISA. Ei siitä tule mitään. Tiedäthän sen ennestäänkin.

JOHANNES. No, puhutaan sitten pian. – hyvin pian.

ANNA LIISA. Minä vaan en tiedä, kuinka alkaisin.

JOHANNES. Ala lopusta.

ANNA LIISA. Ei, eläpä laske leikkiä. Puhutaan ihan vakavasti.

JOHANNES. Puhu sinä, minä kuuntelen, enkä naura ensinkään.

ANNA LIISA. Ennenkuin mennään pappilaan, minä vielä kysyisin sinulta, Johannes: oletko varma siitä ettet tätä koskaan kadu?

JOHANNES. Minkä tähden katuisin, kun minä sinua rakastan?

ANNA LIISA. Niin, mutta rakastatko sillä rakkaudella, joka kaikki kestää, kaikki kärsii, kaikki anteeksi antaa?

Minna Canthin parhaana pidetty teos pohtii totuuden roolia onnellisuuden tavoittelussa.

20-vuotias Anna Liisa on lupautunut Johannes Kivimaan morsiameksi. Annan Liisan mieltä painaa kuitenkin suuri salaisuus – hän tuli raskaaksi 15-vuotiaana ja menetti lapsensa mitä traagisimmalla tavalla. Nyt Anna Liisan avioliitto on purkautua, kun naisen entinen heila Mikko uhkaa paljastaa Anna Liisan salaisuuden. Pääseekö Anna Liisa yli menneisyytensä taakasta?

Anna Liisa on Minna Canthin viimeiseksi jäänyt näytelmä, jonka teemat sosiaalisesta paineesta, totuudesta ja moraalista ovat jättäneet lähtemättömän vaikutuksen lukijoihin läpi sukupolvien.

Minna Canth (1844–1897) oli suomalainen kirjailija, toimittaja ja yhteiskunnallinen vaikuttaja, joka tunnetaan suomalaisen realismin pioneerinä. Canthin teosten ajaton yhteiskunnallinen kritiikki on puhutellut lukijoita läpi sukupolvien. Canth edisti merkittävästi naisten, tyttöjen ja vähävaraisten asemaa Suomessa.